

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
25 У 12028/15
Дана 18.05.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиле А.А., из ..., ул., против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број: 46-00-00939/2014-13 од 22.06.2015. године, уз учешће заинтересованих лица Републике Србија, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, града Београд, кога заступа Градско правобранилаштво града Београда и Градске општина Стари град, коју заступа Правобранилац ГО Стари град, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.05.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца, А.А. из ... да надокнади на име трошкова управног спора, и то, заинтересованом лицу Републици Србији износ од 8.250,00 динара, заинтересованом лицу граду Београду, износ од 34.500,00 динара и заинтересованом лицу Градској општини Стари град износ од 16.500,00 динара, све то у року од 15 дана рачунајући од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована жалба тужиле поднета против делимичног решења Агенције за реституцију, Подручна јединица Београд број: 46-013080/2014 од 07.10.2014. године којим је усвојен захтев тужиле, враћена одузета имовина и утврђено право својине тужилци- законској наследници бившег власника, и то са уделом од 1/18 на национализованој непокретној имовини, и то: пословном простору бр. 2, ев. бр. ..., за који није утврђена делатност, десно у односу на први локал, у сутерену, корисне површине 83м² у стамбено пословној згради, у ул. ... бр. ... у Б., уписане као објекат бр. 1, на кат. парцели бр. ... КО ..., - градском грађевинском земљишту кат. парцели бр.... КО ..., у површини сразмерно површини идеалног дела враћене непокретности из тачке 1. алинеја 1. диспозитива овог решења; све уписано у Лист непокретности бр. ..., КО ..., као својина Републике Србије, корисник општина Стари град која имовина је национализована Б.Б. из ..., решењем Комисије за национализацију при НОО Стари град

Београд Н-бр. .../59 од 02.12.1960. године. Наведеним првостепеним решењем обавезују се Република Србија, као власник и Градска општина Стари град као корисник, да тужиљи по правоснажности тог решења, пренесу у својину и државину, непокретности из тачке 1. тог решења, у складу са сувласничким уделом из тачке 1. диспозитива решења. Према ставу 3., 4. и 5. диспозитива првостепеног решења, налаже се органу надлежном за упис права на непокретностима, да на основу тог решења, а по његовој правоснажности, изврши упис права својине на непокретностима као из тачке 1. диспозитива тог решења, те се налаже органу надлежном за упис права на непокретностима, да на основу тог решења, а по његовој правоснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива тог решења, те се констатује да је враћена имовина у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе има право прече куповине приликом првог отуђења. Према ставу 6. диспозитива првостепеног решења, о преосталом делу захтева одлучиће се накнадно, када се за то стекну законом предвиђени услови.

Тужиља је тужбом, поднетом дана 11.08.2015. године оспорила законитост решења туженог органа наводећи да је овим повређен закон на њену штету, те је истичући да су оспореним решењем погрешно примењен закон и непотпуно и нетачно утврђено чињенично стање предложила да суд тужбу уважи а оспорено решење поништи. У тужби, након изнетих навода у вези одлуке садржане у диспозитиву решења првостепеног органа, истиче да је тужени погрешно жалбу поднету против делимичног решења првостепеног органа одбио као неосновану јер је правоснажним решењем Првог основног суда у Београду 4-О бр. .../12 од 22.03.2013. године, тужиља оглашена за јединог наследника иза смрти своје мајке. Како је њеној пок. мајци, као сестри бившег власника, припао удео од 1/9 национализоване непокретне имовине, то наведена имовина припада, по основу наслеђивања, и тужиљи. У вези са наведеним истакла је и то да њена сестра В.В. у току оставинског поступка није оспоравала тестамент ни по садржини ни по облику, те да се свог наследног дела одрекла у корист тужиље. Осим изнетог указала је и на то да су разлози образложења оспореног решења контрадикторни и противуречни сами себи јер је у оспореном решењу наведено да је решењем Првог општинског суда у Београду О. бр. .../77 од 29.12.1977. године за наследника, на заоставштини иза пок.Б.Б.- бивег власника, на основу закона оглашен Г.Г., унук оставиоца, а што није тачно јер је пок. Г.Г. син тужиље, али не и унук оставиоца. Даље је навела да како њен син није иза себе оставио потомака, у смислу наслеђивања њега наслеђује мајка, тј. тужиља са уделом од 1/9 идеалних делова. Са изнетог, тужиља сматра да је тестаментални али и законски наследник своје мајке те да је универзални сукцесор целокупне имовине, те да јој се има вратити одузета имовина и утврдити право својине на непокретностима описаним у ставу I ожалбеног делимичног решења са уделом од 1/9 идеалних делова имовине одузете бившем власнику Б.Б.. Истакла је и то да је Уставом Републике Србије, као највишим правним актом у члану 145. прописано да су судске одлуке обавезне за све и не могу бити предмет вансудске контроле, те да судску одлуку може преиспитати само надлежни суд.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу, оспорио је ове, те је остајући у свему код разлога оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице, Република Србија, преко законског заступника

изјаснила се одговором на тужбу од 12.10.2015. године, којим је ову оспорила у целини и предложила да је суд одбије као неосновану те тужилу обавезе да заинтересованом лицу надокнади трошкове поступка у износу од 8.250,00 динара, на име састава одговора на тужбу по АТ. У одговору је посебно наведено да у конкретном предмету чињенично стање није спорно, те да је у проведеном поступку, а на основу изведених доказа несумњиво утврђено да је удео бившег власника 1/9 тај део имовине би припао сестри бившег власника тј. пок. Д.Д., а која осим тужилу има и ћерку В.В., то тужилу по праву представљања њене мајке припада удео од 1/18. У одговору је истакнуто да су без значаја наводи тужиле да се њена сестра у току оставинског поступка одрекла свог наследног дела у корист тужиле јер таква изјава производи правно дејство само у том поступку, а не и за поступак враћање одузете имовине који се води по одредбама Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Заинтересовано лице град Београд изјаснио се на тужбу одговором на тужбу од 12.10.2015. године којим је ову са разлога изнетих у оспореном решењу, оспорио у целини и предложио да је суд одбије као неосновану, те тужилу обавезе да заинтересованом лицу надокнади трошкове управног спора по АТ.

Заинтересовано лице Градска општина Стари град изјаснило се на тужбу, одговором на тужбу од 15.10.2015. године којим је ову оспорио у целини и предложио да је суд одбије као неосновану, те тужилу обавезе да заинтересованом лицу надокнади трошкове управног спора и то за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара. У одговору је изнет, у битном, ток проведеног поступка односно стање утврђених правни релеватних чињеница, те пропис члана 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, након чега је закључено да из изнетог несумњиво произлази да тужилу припада 1/2 наследног дела иза бившег власника односно тај удео у односу на 1/9 идеалних делова имовине бившег власника односно 1/18 идеалних делова предметне имовине будући да је иза смрти тужилине мајке као законски наследник остала и сестра тужиле. У одговору је посебно указано на то да се стицање права својине путем реституције успоставља искључиво на основу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и важи од дана ступања на снагу тог закона те да имовина која је предмет реституције није ни новопронађена имовина бившег власника, нити је имовина која је била у својини бившег власника у моменту његове смрти да би могла пратити судбину његове заоставштине.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 16.05.2018. године применом одредаба члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), којима је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као што је овде случај; те да изостанак уредно позване странке са усмене јавне расправе не одлаже њено одржавање, и да се због изостанка странака са усмене расправе не може узети да су одустале од својих захтева, већ ће се њихови поднесци прочитати, а ако на усмену расправу не дођу ни тужилац, ни тужени, а расправа се не одложи, суд ће расправити спор и без присуства странака.

На заказану јавну расправу нису приступили, нити су изостанак оправдали, иако су уредно позвани, тужени орган, и заинтересована лица Република Србија и Градска

општина Стари град, а приступила је тужила и законски заступник заинтересованог лица града Београда. На одржаној расправи тужила је у свему остала код навода и предлога тужбе, те је предложила да суд тужбу уважи, а трошкове управног спора није тражила.

Законски заступник заинтересованог лица града Београда, остао је у свему код навода и предлога одговора на тужбу, те је предложио да суд тужбу одбије а тужилу обавезе да му надокнади трошкове управног спора и то за састав одговора на тужбу и приступ на расправу.

По оцени навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и речи тужиле и заинтересованог лица града Београда, те списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању списа предмета и разлозима делимичног решења првостепеног органа тужила је поднела захтев за враћање одузете имовине и обештећење која је одузета бившем (су) власнику Б.Б. решењем Комисије за национализацију при НОО Стари град у Београду Н-бр. .../59 од 02.12.1960. године, уз који је доставила изводе из МКУ за Б.Б., за Г.Г. те изводе из МКР за себе и извод из МКВ за Б.Б. и Ђ.Ђ.. Осим наведеног, првостепени орган је, поступајући по службеној дужности, извршио увид у списе предмета бр. 46-002201/2012 који је формиран по захтеву Е.Е. и Ж.Ж., а који се односи на враћање исте имовине одузете од З.З., те у списе предмета 46-014452/2013, у коме је предмет захтева за враћање и обештећење стамбено-пословна зграда која се налази у ул. ..., те у списе предмета бр. 46-013043/2014, у коме је предмет захтева за враћање и обештећење идентична имовина као у предметном случају, а ради увида у документацију која се налази у тим предметима а која је релеватна за доношење одлуке по поднетом захтеву, с тим што је првостепени орган имао у виду и то да су у предмету бр. 46-002201/2012 донета делимична решења по поднетим захтевима. Осим изнетог првостепени орган је из списа предмета бр. 46-002201/2012, а у којем је дана 26.12.2012. године изведен доказ увиђајем на лицу места, а у коме је предмет увиђаја идентична непокретност, прикључио као доказ списима записник са увиђаја на лицу места од 26.12.2012. године. Према разлозима донетог делимичног решења, у конкретној управној ствари предмет захтева за враћање су пословни простор за који није утврђена делатност нумерисан у з.к. површ. 26м², који се налази у оквиру стамбено-пословне зграде у ул. ... у ..., уписане као објекат бр. 1, на кп. бр. ... КО ..., ЛН ... КО ..., једнособан стан, повр. 21м², све уписано у ЛН ... КО ..., затим пословни простор за који није утврђена делатност са улазом на углу ул. ... и ..., повр. 112м² и пословни простор за који није утврђена делатност десно у односу на први локал, површ. 83м² који се налази у оквиру стамбено пословне зграде у ул. ... у ..., уписане као објекат бр.1 на кп. бр. ... КО ..., ЛН ... КО ..., као и градско грађевинско земљиште на наведеним кат. парцелама. У предметној управној ствари првостепени орган је одржао усмену јавну расправу дана 16.09.2014. године на којој је тужила у свему остала при поднетом захтеву тражећи да јој се предметни пословни простор врати у натуралном облику јер није увећан, у смислу доградњи или надзиђивања, те да је његова бруто површина иста као у тренутку национализације, при чему је изјавила да јој није познато да су предметни пословни простори издати у закуп, нити које евентуални њихов купац, истичући да је она једини законски власник иза Б.Б., који је био њен ујак, а њен син, који је по оставинском решењу наследио тужилиног ујака, у међувремену је преминуо те је она законски наследник иза свог сина. У вези поднетог захтева изјаснили су се законски заступници Републике Србије,

Града Београда и Градске општине Стари град, који су предложили доношење одлуке по поднетом захтеву на основу утврђеног чињеничног стања и одредаба Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, с тим што је град Београд, посебно навео да првостепени орган претходно утврди постојање услова прописаних чланом 18. и 22. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Одлучујући о поднетом захтеву, на основу писмених доказа а ценећи и наводе и захтеве странака утврдио је битне чињенице за доношење одлуке и то: да је решењем Комисије за национализацију при НОО Стари град Н-бр. .../59 од 02.12.1960. године, ставом I на дан 26.12.1958. године национализована и постала друштвена својина зграда у ул. ... у ... која има две пословне просторије, један једнособан стан и један двособан стан, уведено код Другог среског суда у Београду у ЗКУЛ ..., кп ... КО ..., као раније власништво И.И. са 1/3, З.З. са 1/3, Ж.Ж. са 1/9, Б.Б. са 1/9 и Д.Д. са 1/9 идеалних делова, затим зграда у ул. ... (сада ул. ...) у ... која има један једнособан стан, четири двособна, два трособна и једну пословну просторију, уведена код Другог среског суда у Београду у ЗКУЛ ..., кп. бр. ..., КО ..., као раније власништво З.З. са 1/3, И.И. са 1/3 и пок. Ј.Ј. са 1/3 за чије су наследнике решењем Окружног суда у Београду Р-.../60 од 24.03.1960. године оглашени на равне делове Б.Б. и Ж.Ж.. Ставом II у зградама описаним у ставу I предметног решења изузимају се од национализације и остављају у својину ранијих власника и то: а) у згради у ул. ... 1) у корист Б.Б. и Ж.Ж. стан од две собе, кухиње, оставе и WC који се налази у дворишту у делу зграде 2) у корист Е.Е. стан од собе и кухиње који се налазе на мансарди, б) у згради ул. ... (сада ул. ...) у корист И.И.: а) стан у приземљу зграде, десно од улаза 2, који се састоји од две собе, предсобља и споредних просторија без купатила, б) стан бр. 5 на I спрату десно од улаза који се састоји од две собе, предсобља и осталих споредних просторија без купатила, 2) у корист З.З.: а) стан у приземљу зграде лево од улаза бр. 1, који се састоји од собе, предсобља, девојачке собе и споредних просторија без купатила, б) стан број 7 на I спрату лево од улаза који се састоји из две собе, девојачке собе и осталих споредних просторија без купатила, 3) у корист Ж.Ж. стан у приземљу из дворишта под бројем 4, десно од улаза који се састоји од две собе, предсобља, кухиње и оставе, 4) у корист Б.Б. стан бр. 6, на I спрату лево од улаза који се састоји од три собе, предсобља и осталих нус просторије без купатила. Према изведеним доказима, решењу Одељења за финансије НОО Стари град у Београду о утврђивању накнаде за национализацију непокретности II НК .../59 од 04.03.1963. године И.И., З.З., Ж.Ж., Б.Б. и Д.Д. одређена је накнада за национализоване непокретности, делове зграде, земљиште под зградом и земљиште које служи за редовну употребу зграде у ул. ..., те да им се предметна накнада исплаћује само за два национализована локала у ул. ... јер су станови у тој згради изузети од национализације. Према изводу из листа непокретности бр. ... КО ... од 01.03.2012. године за непокретност наведену у диспозитиву делимичног решења у А листу уписана је кат. парц. бр. ... у улици ..., са површином од 3а 11м², као градско грађевинско земљиште под 3 зграде и земљиште уз зграду; а у Б листу уписана је државна својина, обим удела З.С. са правом коришћења власника објеката уписаних у В1 листу, а за пословни простор ев бр.2. десно у односу на први локал, у сутерену, корисне површине 83м², државна својина Републике Србије, корисник општина Стари град, обим удела 1/1. Према уверењу РГЗ-СКН Нови Београд 02 бр. 952-2-3-211/2012 од 06.03.2012. године о идентификацији катастарске парцеле старог и новог премера произлази да катастарској парцели бр. ... КО ... старог премера одговора кат. парцела бр. ... КО ... новог премера. Осим изнетог првостепени орган је извршио увид у садржину уверења о посебним деловима зграде IV – 01/43 број: 46-84/2000 од 10.08.2000. године у вези уписа пословног простора у стамбено пословној згради у ул. ..., према којем упис гласи : први

пословни простор – локал у приземљу се налази на углу ул. ... и ..., површине 112м² и други пословни простор – локал десно у односу на први локал (улаз из ...) у сутерену површине 83м². Поред тога првостепени орган је извршио увид у садржину решења Другог општинског суда у Београду – земљишно књижно одељење Дн. бр. .../2000 од 28.08.2000. године, те у садржину дописа ЈП “Пословни простор” општине Стари град бр. .../2012 од 25.09.2012. године, те бр. .../2014 од 30.06.2014. године према којима, за предметни пословни простор произлази да на истом нису вршене измене предвиђене чланом 17. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и да исти нема намену, односно статус одређен чланом 18. наведеног закона и да није дат у закуп. Предметна имовина, на лицу места, а у вези документације о истој, идентификована је као “Пословни простор за који није утврђена делатност”, десно у односу на први локал, у сутерену, са уписаном површином од 83м², тако што је констатовано да објекат у коме се налази предметни пословни простор није мењао габарите, спољне носеће зидове, главне унутрашње преградне зидове и стубове и коту слемена.

Код изнетог стања ствари првостепени орган је нашао да у односу на предметну имовину не стоје сметње у вези члана 18. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, те да како је чланом 8. наведеног закона прописано начело приоритета враћања имовине у натуралном облику, да је у смислу члана 205. став 1. ЗУП-а целисходно доношење делимичног решења о делу захтева за враћање у натуралном облику, а да ће се о преосталом делу захтева који још није сазрео за решавање, одлучити посебним решењем, када се за то стекну услови у складу са законом. У решењу првостепеног органа, а у вези захтева за враћање грађевинског земљишта, наведено је да је одлука донета сагласно одредбама члана 23. став 2. наведеног закона, а у смислу члана 101. став 1. и 2. Закона о планирању и изградњи. У вези удела тужилји враћене имовине првостепени орган је навео да је одлуку донео на основу члана 5. став 1. тачка 1. и члана 47. став 5. Закона о враћању одузете имовине тако што је нашао да је тужилја активно легитимисана за остваривање права на враћање имовине у уделу од 1/18 идеалних делова јер тужилја право на враћање имовине остварује по праву представљања иза пок. мајке Д.Д. којој би припао удео од 1/9 идеалних делова, а да је ова иза себе од законских наследника оставила две ћерке, односно осим тужилје, и В.В..

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је првостепени орган, након правилно проведеног поступка, у односу на имовину наведену у диспозитиву донетог делимичног решења, чињенично стање утврдио употпуности и несумњиво и на ово правилно применивши одредбе закона на које се позвао правилно одлучио. Ценећи наводе жалбе тужени наводи да “стицање права својине путем реституције је успостављено искључиво Законом о враћању одузете имовине и обештећењу и важи од дана ступања на снагу тог закона. Имовина која је предмет реституције није новопронађена имовина бившег власника нити је имовина која је била у својини бившег власника у моменту делације, да би могла да прати судбину заоставштине која је расправљена у оставинском поступку иза бившег власника. Поступак враћања одузете имовине није оставински поступак, већ посебан поступак у коме се примењују одредбе посебног закона-Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а примена Закона о наслеђивању, на који упућује наведени закон у погледу поступка и утврђивања битних чињеница, примењује се само у мери у којој те одредбе одговарају правној природи поступка враћања одузете имовине и обештећењу”. По оцени туженог, код

изнетог, како је у проведеном поступку утврђено постојање и другог законског наследника бившег власника, а чији је сувласнички удео на предметној имовини 1/9 идеалних делова, то је правилно првостепени орган утврдио да жалиљи припада право својине на 1/18 идеалних делова предметне непокретности.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиле изјављену против првостепеног делимичног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право из члана 5. став 1. тачка 1. и члана 47. став 5. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 и 108/13) и тужилји, као законској наследници бившег власника утврђено право својине са уделом од 1/18 на национализованој непокретној имовини, ближе утврђеној у тачки 1. алинеја 1. и 2. диспозитива првостепеног решења. И по оцени суда, то што да је тужилја на заоставштини иза своје покојне мајке Д.Д. (сестре бившег власника одузете имовине), на основу писменог тестаментa пред сведоцима, оглашена за јединог наследника, не значи да тужилји припадна сва имовина која би припала њеној мајци пок. Д.Д., као сестри бившег власника, из разлога што је, а како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу оспореног решења и стицање права својине путем реституције успостављено искључиво Законом о враћању одузете имовине и обештећењу и важи од дана ступања на снагу тог закона, и та имовина не прати судбину заоставштина која је расправљена у оставинском поступку иза бившег власника.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, као и изјаву тужиле дату на усменој јавној расправи, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што је, а како је то и напред наведено, стицање права својине путем реституције успостављено искључиво Законом о враћању одузете имовине и обештећењу и важи од дана ступања на снагу тог закона. Имовина која је предмет реституције није новопронађена имовина бившег власника, нити имовина која је била у својини бившег власника у моменту делације, да би могла да прати судбину заоставштине која је расправљана у оставинском поступку иза бившег власника. Поступак враћања одузете имовине није оставински поступак, већ посебан поступак у коме се примењују одредбе посебног закона – Закона о враћању одузет имовине и обештећењу, а примена Закона о наслеђивању, на који упућује наведени закон у погледу поступка и утврђивања битних чињеница, примењује се само у мери у којој те одредбе одговарају правној природи поступка за враћање одузете имовине и обештећења. Како је неспорно утврђено да поред тужиле постоји и други законски наследник бившег власника, то тужилји као сестричини бившег власника припада у складу са законом право на враћање одузете непокретности из пок. Б.Б. у сувласничком уделу који јој по праву представљања припада по пок. мајци Д.Д., сестри бившег власника, односно како је Б.Б. био сувласник на предметним непокретностима у уделима од 1/9 идеалних делова, тужилји припада право својине у уделу од 1/18 идеалних делова предметне непокретности. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене одредбе закона на које се позвао тужени и првостепени орган, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље на основу одредбе члана 40. став 2. у вези члана 46. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлуку из става II диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 153., 154. и 162. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11,55/14), која се сагласно одредбама члана 74. Закона о управним споровима сходно примењује у управном спору, тако што су заинтересованом лицу Републици Србији трошкови одмерени сагласно тражењу из одговора на тужбу, а заинтересованим лицима граду Београду и Градској општини Стари град, за састав одговора на тужбу у износу од по 16.500,00 динара сагласно тарифном броју 43. Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12), и заинтересованом лицу граду Београду за приступ на јавну расправу износ од 18.000,00 динара применом тарифног броја 44. наведене тарифе.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.05.2018. године, 25 У 12028/15

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП